

РЕШЕНИЕ

№ 448

гр. София, 27.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 14.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **11200** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Р. А. Х. А., гражданин на Е., роден на 27. 06. 1982 г., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на З. в Посолството на Република България в К. - Е..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е нарушено правото му на зачитане на личния и семейния живот. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Подробни съображения излага в писмени становища. Не претендира разноските по делото.

Ответникът - З. в Посолството на Република България в К. - Е., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 09. 09. 2020 г. жалбоподателят Р. А. Х. А., гражданин на Е., роден на 27. 06. 1982 г., е подал искане в Посолството на РБ в К. - Е., за получаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 28. 10. 2020 г. А., е получил отказ за издаване на виза /стр. 12/, по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, като в бележка е посочено, че изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ са формално изпълнени.

С жалба вх. № 20ПР-2918 / 10. 11. 2020 г. на МВНР, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. В тази връзка съдът намира, че жалбата е допустима съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като изрично в жалбата се сочи, че жалбоподателят е лишен от възможността да бъде със семейството си и е нарушено правото на личен живот (стр. 3 от жалбата), като правото на зачитане на личния и семеен живот е едно от правата гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят Р. А. Х. А., гражданин на Е., е съпруг на българската гражданка А. О. Щ., видно от приложеното (стр. 13) удостоверение за сключен граждански брак. Видно е също така, че А. Щ. е декларирала (стр. 16), че брака не е фиктивен и не е сключен с цел заобикаляне режима на чужденците както и че ще осигурява жилище и издръжка на съпруга си.

На основание чл. 8а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, чужденец, който е член на семейството на български гражданин, може да влезе на територията на Република България с паспорт и виза, когато такава се изисква. Визата се издава при условия и по ред, определени от Министерския съвет, без заплащане на такси за обработването на документите и издаването на визата.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от З. И. С., определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 25 / 20. 08. 2020 г. /стр. 54/ на посланика на Република България в К. и Заповед № 95-00-254 / 03. 10. 2011 г. на министъра на външните работи (стр. 52), поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D”, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, като член на семейството на български гражданин.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не

докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В същото време, основателно се сочи в жалбата, че в приложение 7 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/ са посочени три възможни варианта – отказ/анулиране или отмяна на виза. Видно е, че в конкретния случай, макар и да се сочи отказ за издаване на виза, като отметка е отбелязано, че визата е отменена, което създава допълнителни неясноти относно действителната воля на административния орган.

От всичко посочено обаче до тук, не става ясно какви са мотивите на така постановения отказ. Безспорно, че като чужд гражданин жалбоподателят трябва да получи виза за пристигане в България, за издаването на каквато е подал заявление, като в същото време не става ясно каква цел на пребиваване следва да доказва. Видно е, че майката и бабата на неговата съпруга – българската гражданка Щ., живеят в България – С. и логично е същите да са на посещение при тях.

В същото време, посоченото правно основание за отказа - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, като в бележка е посочено, че изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ са формално изпълнени, води до вътрешно противоречие. От една страна, налице е признато изпълнение на нормативните изисквания, което е посочено за формално изпълнено, без да се посочва в какво се състои това формално изпълнение, от друга страна се сочи, че не са доказани целта и условията на пребиваване, но отново не става ясно каква цел и кои условия не са изпълнени. Видно е, че в оспорения отказ няма никакво словесно описание на това какво е установено и кои точно цели или условия не са изпълнени.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

От друга страна е безспорно, че чужденеца е член на семейство на български гражданин, тъй като същия има сключен официален граждански брак с българската гражданка А. Щ., поради което е съвсем нормално, българските граждани да посещават родината си и своите близки. Отказа за издаване на виза на чужденеца – съпруг на български гражданин препятства правото му на личен и семеен живот, тъй като ограничава неговото придвижване до България. В същото време е безспорно, че съпругата на жалбоподателя е декларирала, че ще му осигури жилище и издръжка, за което има представени доказателства, поради което и самото пребиваване на чужденеца няма да създаде утежнения нито за бюджета на страната, нито пък са налице някакви данни, че е опасен за националната сигурност.

Наличието на реално сключен граждански брак, е предпоставка за издаване на виза на жалбоподателя на основание чл. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ.

По делото е разпитана като свидетел – Т. Л. Щ. – майка на съпругата на жалбоподателя, която потвърждава, че брака на дъщеря ѝ не е фиктивен. Свидетелят потвърждава, че ще осигури място за живеене на зет си, както и че е извършена проверка служители на Дирекция „Миграция“, които не са установили проблеми.

В същото време, макар и да не се сочи, като мотив, очевидно отказа е повлиян от проверката извършена от ДАНС и Дирекция „Миграция“, като последните не са изразили становище, а представят писмо на ДАНС за извършена проверка. В писмо рег. № М-664 / 16. 10. 2020 г. на ДАНС, се сочи, че съпругата на жалбоподателя, българската гражданка А. Щ. не е открита в страната и освен това същата няма

доходи. Посочено е също така, че жалбоподателят има визова история, като през 2016 г. имал издадена краткосрочна виза за България, като след изтичането ѝ направил опит за незаконно преминаване през границата в посока Румъния, има отказан статут на бежанец и освен това бил експулсиран от страната на 11. 10. 2019 г.

В случая обаче, така посочените съображения не са подкрепени с никакви доказателства. Безспорно е, че съпругата на жалбоподателя не се намира на територията на България, като това се сочи и в жалбата, като същата се намира при съпруга си в Е., тъй като същият няма виза за пребиваване в страната. Именно и затова кандидатства за виза, но такава му е отказана. В същото време, видно от представените със заявлението за издаване на виза документи, жалбоподателят има средства за издръжка, както и задължителната медицинска застраховка.

Фактът, че чужденеца има отказ за предоставяне на статут на бежанец, не е нито правно, нито морално укорим и не доказва никакви неблагоприятни факти за чужденеца.

В същото време, няма никакви доказателства за незаконният опит за преминаване на границата, още повече че това е престъпление и би следвало да се представят никакви данни за това.

Посоченото, че е чужденеца е бил експулсиран очевидно е напълно погрешно. Действително, видно от приложените към становището на процесуалния представител на ответника доказателства, спрямо жалбоподателя е издадена (макар и да не е представено копие) заповед за връщане в страната на произход, но така наложената ПАМ е съобразно чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и е свързана с отказа за предоставяне на международна закрила. В същото време ПАМ експулсиране се налага обикновено по съображения (чл. 42 от ЗЧРБ) обикновено свързани с националната сигурност, като такива данни няма събрани по делото. Видно обаче от представените от ответника преписка (стр. 33) жалбоподателят е напуснал доброволно страната на 11. 10. 2019 г., за което има положен съответен щемпел.

Независимо от горното, каквито и да е нарушения да е имал жалбоподателя, включително и налагането на ПАМ по чл. 41 от ЗЧРБ, същите не могат да обусловят отказа за издаване на виза, тъй като същите не са посочени като основание за този отказ. Както беше посочено, в оспорения отказ липсват каквито и да е мотиви, защо административния орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. От друга страна, ако този отказ се основа на писмото на ДАНС и посоченото в него, незаконно пребиваване на граница или експулсиране (каквото няма, а е налице връщане в страната на произход), то тогава основанията за постановения отказ следваше да са други. Така например като основание за отказ може да са: чл. 10, ал. 1, т. 1-3 от ЗЧРБ, при експулсиране; т. 9 – няма осигурена издръжка; т. 10 - има данни, че през последните две години е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническият режим на Република България; т. 25 - на лицето е наложена принудителна административна мярка по чл. 41 или някое от другите посочени в чл. 10 от ЗЧРБ основания, които поне-малко да съответстват на изложените съображения в писмото на ДАНС. Вместо това в отказа за издаване на виза съвсем немотивирано се сочи чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, като в бележка е посочено, че изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ са формално изпълнени, без конкретизация в какво се състои това. Неизлагането на конкретни мотиви на постановения административен акт, всякога е основания за неговата отмяна.

В тази връзка следва да се отбележи, че всички доказателства, представени с

писмените бележки на процесуалния представител на ответника от 11. 01. 2021 г. (стр. 100 и сл.) са с дата на съставяне след датата на оспорения акт, поради което очевидно не могат да послужат като мотиви за издаването му.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноси, каквото искане обаче няма направено, поради което разноси не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. А. Х. А., гражданин на Е., роден на 27. 06. 1982 г., отказа за издаване на виза вид „Д“ за Република България на З. в Посолството на Република България в К. - Е..

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - З. в Посолството на Република България в К. - Е., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: